

Х. К.

Неуморимитѣ работници

Какво ми каза планинския ручей

Много пжти съмъ слушалъ бѣблещи потоци, но още никой не ми е казвалъ, какво тѣ си бѣблятъ. Ето бистъръ изворъ, който блика изподъ голѣмъ камъкъ: нека седна при него и послушамъ, какво си бърбори. Множество малки вълни, въ превара една съ друга, бързатъ между камънитѣ и по пѣска.

— Я ме чуйте, малки пѣргави вълни, разкажете ми, защо толкова бързате, откъде идете и накъде отивате, защо толкова припрѣно се блъскате една друга?

— О! — зашепнаха вълнитѣ, — ние сме много, твърде много; тамъ въ планината има още толкова много, че чета нѣмаме; всички ние искаме да излѣземъ на божия свѣтъ, а вратата сѣ тѣсни; ето защо се тласкаме една друга, като ученици, когато учителятъ имъ каже: „урокътъ се свърши“.

— А гдѣ бѣхте досега и какво правихте? Не сте ли въ планината отъ памтивѣка?

— О, не, не, не, — зашепнаха вълнитѣ, като се преваряха една друга, и всѣка отъ тѣхъ тѣй бързаше да разказва своята история, че азъ не можахъ да разбера ни една дума. Наведохъ се тогава надъ извора, грабнахъ една шепа чиста студена вода и, като я пуцахъ между прѣститѣ си